

Acasă

De 13 ani de când sunt în Italia, spun că *merg acasă*, atunci când vin în România. Nu spun niciodată că *merg în România* sau *merg în țară*, mi se pare că sunt expresii prea reci, prea neutre, de emigrant care s-a rupt de patrie, negându-și originile, în căutarea unei alte identități. Când mă întorc în Italia, mă întorc *acasă*.

E o permanentă stare de duplicitate interioară, afectivă și lingvistică, un fel de acrobație pe sârmă între două spații geografice și sentimentale, în care te așteaptă mereu cineva, în care te desparți mereu de cineva... E o adevărată artă aceea de a rămâne în echilibru și mărturisesc că nu reușesc întotdeauna să evit să mă clatin sau chiar să cad. Nu există o rețetă universal valabilă, nu există nici un maestru sau un "guru" care să te învețe cum să nu-ți pierzi cumpătul (în sensul de echilibru sufletească).

Nu tânjesc după Italia atunci când sunt în România și nu tânjesc după România atunci când sunt în Italia. E un exercițiu permanent de autocontrol, de autoconservare, în cele din urmă, pentru că nu poți trăi suspendat între două lumi, fără să simți că aparții măcar uneia dintre ele. Sigur că am momente în care simt că nu mai aparțin locului de unde am plecat acum 13 ani, pentru că eu m-am schimbat, oamenii s-au schimbat, mi-e greu să-i înțeleg, mai ales atunci când vorbesc doar de bunurile materiale dobândite sau râvnite, prietenele mele sunt plecate și ele din țară și reușim să ne întâlnim rar. Simt că nu mai am legături solide cu Bistrița, altele decât părinții, familia. Atunci îmi spun că, în fond și la urma urmei, un loc e pentru mine *acasă*, atât timp cât mă leagă de el niște oameni dragi.

Când sunt în Italia, am momente în care simt că nu-i aparțin, că suntem prea diferiți, în felul în care gândim, simțim sau ne comportăm în anumite situații, că cei din jur nu mă

înțeleg, ci mă acceptă doar, că ceea ce mă leagă de locul acela e familia (dobândită) și prietenii, nu mulți...

Tocmai de aceea cred că e un fel de acrobație, un fel de jonglerie cu trăiri și sentimente contradictorii, care pot deveni devastatoare. Spuneam că nu există o rețetă universală care să ne ajute să rămânem în echilibru. Poate că ar trebui să iau lecții de la băiatul meu de 10 ani, care trăiește cu bucurie fiecare plecare pentru că știe că îi va urma o întoarcere. E fericit când vine la bunici, în România, pentru că se simte liber și poate mânca morcovii direct din grădină, merge la Colibița și se plimbă singur prin sat, merge la pescuit și îl trimit singur la cumpărături. La Bitrița stă în parc de dimineața până seara și se joacă în curte până când se înnoptează. Apoi se întoarce în Italia și reia totul de unde a rămas înainte de plecare. Povestește prietenilor cu bucurie despre tot ceea ce a făcut în România și se simte privilegiat că are două locuri în care se simte acasă.